

der nu var eneraadende paa Gaarden, boede stadig i den gamle Godsforvalterbolig, hvor Meta endnu en Gang havde oplevet at lægge et nyfødt Barn til Brystet. Omtrent samtidig var ogsaa Grete bleven Mor. Hun og hendes skulderbrede Mand var efter Dihmers Ønske flyttet op i Skovhuset, og man saa ikke meget til dem nede paa Gaarden. Kjeld var ingen selskabelig Natur. Han levede med sin Grete som en Nybygger, drev et lille Jordbrug og hentede forøvrigt sin Føde i Skoven, da Dihmer til Belønning for hans Daad i Brandnatten havde skænket ham Jagtretten heroppe paa Livstid. „Den store Pan“ kaldte Povl Gaardbo ham, fordi man undertiden kunde høre ham spille paa sin Fløjte deroppe.

Hovedbygningen med Undtagelse af Riddersalen var efter Torbens testamentariske Bestemmelser forbeholdt Videnskabsmænd, der vilde „genoptage Studiet af den sympatisk-organiske Harmoni mellem det enkelte Menneske og Verdensaltet“. Nogen saadan Stjernetyder havde foreløbig ikke meldt sig.

Riddersalen, der var genopført i sin tidligere Skønhed, tjente til Gildessal for alle Godsets Beboere. Her samledes man om Søndagen til et Fællesmaaltid. Her holdtes Bryllupper og andre Festligheder.

I disse varme Sommeruger tilbragte Fru Meta næsten hele Dagen i en aaben Løvhal i Havens ene Ende, hvor hun kunde holde Øje med de store Børn, der tumlede sig ude paa Engen. De mindste havde hun omkring sig, og naar Grete kom paa Besøg og havde sin lille Dreng med, var der et Skraal som i en Fuglerede.